

Ако искаш да развиеш ти талант и фантазия,
ела при нас в Езиковата гимназия!

ОБЪЕКТИВ

Б. Брехт

БРОЙ 7
ЯНУАРИ
2010 г.

НАСЛЕДНИЦИ ИЛИ СЪЗДАТЕЛИ НА ТРАДИЦИИ?

Нова година-нов късмет за учениците от „Бертолт Брехт“, нови вълнуващи и радостни преживявания, нови успехи, които да подхранват авторитета и самочувствието ни на елитна гимназия. В този дух, кога по-подходящ момент да представим и НОВИЯ колектив на училищния вестник „Обектив“.

Едно издание с вече утвърдени традиции, заслужило славата си на достоверен източник на информация, вестник „Обектив“ не би бил същия без екипа от журналисти, които неуморно следят новостите от училищния живот на гимназиите и се стараят по най-интересен за читателя начин да пресъздадат емоциите от събитията с думи.

/на стр. 2/

На 27.11.2009 г. учениците от ЕГ „Б. Брехт“ за пореден път доказаха таланта и способностите си. На Националната викторина по английски език, организирана от небезизвестния колеж Darbi, съучениците ни постигнаха блестящ успех и спечелиха първо място на кръга, проведен в гр. Пловдив. Състезанието се проведе на три части, в които състезателите трябваше да използват всички свои знания. Наша конкуренция бяха учениците от Разлог и Кърджали, а представителите на Пловдивската езикова гимназия неочаквано се бяха отказали от участието си. Журито, състоящо се от четири чаровни дами, представителки на Darbi, безкомпромисно оценяваше уменията на учениците. За това, как протече състезанието, ще научите от самите участници – Мария (12.д), Ваня (12.е), Силвия (12.е), Светослав (12.е) и техния преподавател – г-жа Емилия Дурева. Тук е мястото да поздравим Светослав Пецов за спечелен

ОТНОВО НА ВЪРХА!

ната стипендия от Американската фондация за България. Освен това, той беше отличен като едно от шестте талантливи деца от Пазарджик в областта на изкуствата и литературата и награден от Rotary Club „Бесапара“ с грамота и парична награда.

Как се подготвихте?

Ваня: Проведохме значителна подготовка в извънучебно време. В продължение на един месец работехме усърдно с г-жа Дурева в часовете, предвидени за подготовка за националното състезание – Masterclass. Разбира се, отделихме доста и от личното си време, но все пак си заслужавахме. **Г-жа Дурева:** Решихме да участваме някак случайно, на шега. Смятахме, че всичко това ще бъде по-скоро забавно. Сформирахме топ отбор от Masterclass 12 д.е и започнахме подготовка. О, ужас! 12 PowerPoint презентации на водещи университети, 20 професии, представени в подробности и специалности в университетите в 6 държави, които ги гарантират.

/на стр. 2/

КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

стр. 8

НАСЛЕДНИЦИ ИЛИ СЪЗДАТЕЛИ НА ТРАДИЦИИ?

/от стр. 1/

За нас, дванайсетината на брой деветокласници, е чест да бъдем наследници на тези талантиви ученици, работили за вестника през изминалите години, но осъзнаваме и огромната отговорност, която пада върху плещите ни като репортери. Все пак ние сме още млади, непроходими в тази област, неопитни, но с голям хъс и желание се впускаме в това приключение за откриване на призванието ни, за преследване на цели и осъществяване на мечти, а на езикова гимназия „Бертолт Брехт“ можем само да благодарим, че ни предоставя основата, от която да започнем.

Въпреки че всички ние имаме общо желание – да направим вестника възможно най-интересен и да се забавляваме чрез работата, донякъде сме различни в своите хобита и интереси, но по този начин се допълваме като истински колектив. Всеки от нас има определена длъжност, която изпълнява за вестника. Силвана (9.е) например е нашият талантлив и незаменим фотограф. Наскоро потопила се в това поприще, тя открива смисъл и красота в правенето на снимки, което я кара да се чувства като художник. Силвана е и страстен репортер, за когото няма нежелана и безинтересна тема за статия. За работата си като журналист тя казва: „Имам много идеи, които се надявам да осъществя, а единствената ми цел е да накарам читателите да чакат всеки следващ брой с нетърпение.“ Романтични и замечтани, Ели (9.е) и Стели (9.д) се отличават с чудесната си дарба да пишат стихове. Красотата на словото е неотменен белег на техните статии, които варира по тема. Най-често ще прочетете техни материали за културния живот на гимназията и град Пазарджик, все пак те имат най-добрата преценка като хора, които също творят изкуство. Ключът към щастието и успеха за другата ни репортерка от 9е – Гергана – е спортът. Опитът, който е добила на тенис корта, ѝ е помогнал да си поставя цели в живота, да преодолява трудностите и да търпи критика. С желание поема всякакви задачи, защото единственото, към което се стреми, е да бъде полезна на колектива и да се усъвършенства като репортер. Любомира от 9.а, чието хоби са спортните танци и художествената гимнастика, пък си поставя условието да пише експресивни и въздействащи статии, които да оставят същото чувство у читателите, каквото пораждат тези два красиви спорта. С удоволствие с интервютата за вестника се заема нейната съученичка от 9.а клас Гери. Тя обича да се запознава и да комуникира с нови хора, така опознава света около себе си и се впуска в различни преживявания чрез техните истории. Неустрашимата пред предизвикателствата е и представителката на 9.б клас – Любомира, която иска да открива новото и интересното около себе си, като бъде журналист. За амбициозната си същност тя намира удовлетворяващо одобрението на читателите за работата ѝ.

/на стр. 7/

ДЕЦАТА НА ПАЗАРДЖИК ПОМАГАТ НА ДЕЦА СИРАЦИ

„Кодокан“ и гимнастичките от спортен клуб „Хармония“. Балетът на клуба се състои от осем момичета от ЕГ „Бертолт Брехт“ – Десислава Герова, Камелия Костадинова, Спасимира Хаджиева и Ина Иванова – IXа клас; Радка Дичева, Лилия Жекова и Кристин Карабойчева – IXд клас и Ани Велчева – XIж клас. Техните ръководителки са Маргарита Анчева и Величка Петрова.

Зрителите се наслаждаваха цял час и половина на представлението. Събраните пари ще отидат за дома за медико – социални грижи за деца град Пазарджик. Към каузата беше съпричастен и кметът на нашия град – Тодор Попов, който дари 50 лева лични средства. Нека подарим една невероятна и незабравима Коледа на децата без дом и семейство. Участието ни в благотворителния концерт ни дава надеждата, че Коледните чудеса се случват, сътворени от нас – благородните хора. Това са чудесата на надеждата и обичта.

Димитър Фиданов, 9.а клас

ОТНОВО НА ВЪРХА!

/от стр. 1/

Отне ли ви приготвянето за състезанието много време от подготовката за предстоящите кандидат-студентски изпитие?

Ваня: Както вече споменах, наложи се да отделим и от личното си време. На мен ми се наложи да оставя подготовката си за изпита по история на заден план и да се концентрирам върху материала за състезанието. Радвам се, че успях да съчета в крайна сметка и двете неща и всичко мина добре.

Как протече състезанието?

Светльо: Бяхме много развълнувани преди състезанието, но водещата създаде непринудена атмосфера, която ни предразположи. Ние бяхме много уверени в себе си и в знанията си. Успяхме не само да покажем вербалните си умения на английски език, но проявихме и чувството си за хумор, с което спечелихме журито. **Г-жа Дурева:** Първият кръг предвиждаше тест от двайсет въпроса от топ TOEFL и SAT. Това, което ме направи изключително горда и благодарна на Светльо, Мария, Ваня и Силви, беше тяхната изключителна мотивация, ум и свежи идеи. Нашите презентации бяха впечатляващи – с красиви ефекти и музикален фон, с вмъкнати литературни елементи. Зад нашия успех стоеше целият Masterclass по английски език 2010 – 14 ученици от 12.д,е класове на ЕГ. Специални благодарности на Лазар и Фани от 12.е клас, които ни помогнаха с компютърните презентации.

Забавлявахте ли се?

Силвия: И още как! Въпреки цялото напрежение от факта, че ще говорим пред публика, се забавлявахме и се смяхме страшно много. Имаше всякакви колоритни моменти по време на състезанието, които ни караха да не спираме да се смеем. **Мария:** Определено! В началото бяхме доста притеснени, но голяма подкрепа, която ни оказаха нашите съученици, беше незаменима. Доста се

посмяхме на разни „изцепки“ – наши и на състезателите. Журито не ни гледаше лошо и заплашително, както очаквахме, а напротив – успя да ни предразположи. Мисля, че това оказа най-голямо влияние на представянето ни.

Как оценявате конкуренцията?

Светльо: В интерес на истината предварително бяхме надценили конкуренцията си, очаквайки и представители от елитната Пловдивска гимназия, които всъщност не се включиха. Още от първия кръг взехме тотален превес над другите отбори и те докрай не успяха да стопят точковата разлика. **Мария:** „Слаба рация!“ Ние бяхме най-подготвени, всичко изпитано да последния детайл. Но това е повече от ясно, след като г-жа Дурева ни е подготвяла.

Доволни ли те от оценките на журито?

Ваня: Журито се опитваше да запази интригата и състезателния хъс докрай, като умишлено ни вдигна 7-ца (от максимален брой точки 8) и окуражаваше противниците ни с по-високи от заслужените оценки, но все пак уменията ни бяха оценявани и те не можах да си затворят очите за нашето превъзходство.

Какъв е вкусът на победата?

Силвия: Sweet... Този английски ни е обсебил!) Вкусът на победата е сладък, защото всеки човек обича да получава комплименти за добре свършената работа; мотивираш, защото при една победа виждаш, че можеш да успееш и започваш да се стремиш към по-високи цели; и зареждаш, защото натрупваш много положителни емоции и имаш силата, енергията и стремежа да успяваш да постигаш своите цели.

Г-жа Дурева: Посвещаваме победата на 40-годишния юбилей на ЕГ „Б. Брехт“. Моменти като този ме карат да намирам смисъл в професията си!

Цветелина Бикова, 12.а клас

Часът беше само 07:20 и малка групичка от момичета приближавахме входа на Гимназията. Забелязахме големия синьо-бял плакат с надпис „Пуканки“ – комедия на Бен Елтън в Драматичен театър „Константин Величков“. „Колко странно заглавие“ – помислихме си ние и докато изкачваме дългия път до четвъртия етаж, гадаехме какво се крие зад него. В главите ни изникваха всякакви абсурдни картини.

Е, дори не бяхме близо до истината за спектакъла. „Пуканки“ не се вписваше в нито една от нашите представи, но това никак не означава, че не ни хареса. Напротив, останахме впечатлени от сюжета и играта на актьорите. Живото представление въздейства най-вече на емоциите ни, а именно те събудиха размишления за мястото на модерния човек в обществото, за неговите позабравени ценности: любов към децата и изкуството, отговорност към семейството.

Но предлагам да разберем как някои наши учители възприеха представлението. Да дадат мнение относно пиесата потърсих г-жа Вили Стоянова, учител по немски език, и г-жа Спасина Станева, учител по английски език.

Г-жа Стоянова беше на мнение, че учениците, посетили театъра, са

НЕ ПРОСТО ЗАБАВЛЕНИЕ

тези, които обичат това изкуство и знаят как да му се наслаждават. Ето какво каза тя за пиесата: „Съвременна „черна комедия“, съдържаща криминална интрига и хаплива ирония по отношение на схемите в света на изкуството – киното, телевизията и т. н. „Пуканки“ изобличава безотговорността и безумието на творците в Холивуд. Хареса ми заради основния проблем, а именно проблемът за отговорността на творците.“

Като добавим смеха, екшъна,

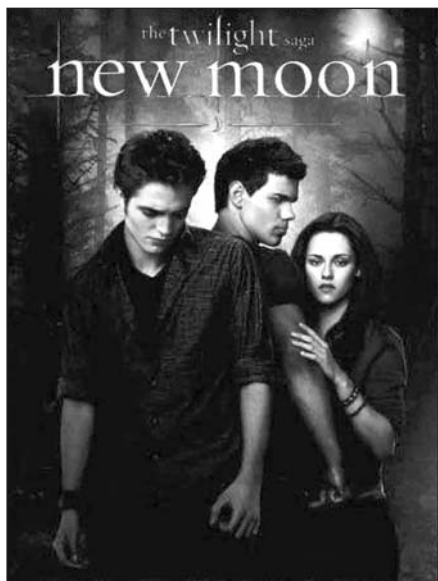

страстта и разбира се, музиката на „Металика“, няма как ние – ученици и учители – да не поставим оценка отличен на постановката. Още едно доказателство за това са наблюденията на г-жа Станева над публиката. „Учениците от ЕГ „Бертолт Брехт“ с интерес наблюдаваха сатиричната пиеса на Бен Елтън и останаха доволни от спектакъла. Публиката поне за малко успя да обърне гръб на фалшивия блясък на съвременния живот и иронично да му се надсмее. Бурните аплодисменти и изпълнените с възхищение погледи бяха най-голямото признание за труда на талантливите актьори.“

Според мен спектакълът „Пуканки“ не беше просто забавление и смях, той ни накара да се замислим, да свалим розовите очила и да погледнем жестоката реалност очи в очи, да видим истината, която се опитваме да скрием от себе си. А именно, че самите ние сме виновни за това, в което сме се превърнали, да разберем, че първо трябва да потърсим вината у себе си, а след това и у другите, или казано с думите на самия Бен Елтън - „Трябва да погледнем в себе си, да започнем със себе си, защото това е единственото, което можем да направим.“

Стилияна Янева 9.^а клас

ЗДРАЧ 2: НОВОЛУНИЕ – ОПРАВДАНАТА ПОПУЛЯРНОСТ

Дългоочакваният ден дойде! След като първата книга от наскоро нашумялата поредица на Стефани Майер „Здрач“ бе филмирана, феновете на сагата за Едуард и Бела с нетърпение очакваха продължението на филмовия тийн хит. На 4 декември 09 г. в България бе официалната премиера на „Здрач 2: Новолуние“, боксофис ударът, който се радва на невероятен успех и слава.

Историята за любовта, подложена на редица изпитания, между смъртно момиче Бела и вампира Едуард развълнува и завладя сърцата на мнозина тийнейджър(к)и по целия свят и за нула време се превърна във всеобща мания. Втората книга разказва за пе-

риода след осемнадесетия рожден ден на момичето, когато нейният любим я напуска в желанието си да я защити от своя вид. Самотна и съкрушена, тя изпада в огромна депресия, докато не среща приятеля си от детството Джейкъб Блек, който възвръща малкото радост и топлина в нейното сърце. Но Бела разкрива важна тайна за добрия си приятел и отново става част от свръхестествен свят на мистерии и легенди. В низ от опасности и приключения животът на Бела и Едуард е застрашен и този път те трябва да доказват силата на своята любов пред могъщите Волтури, защителите на реда във вампирския свят.

Предполагам няма да изненада никого фактът, че аудиторията в кинозалона бе предимно момичета на възраст 13-18 години, които разпалило обсъждаха преди началото на филма коя към кой отбор принадлежи: „Тийм Едуард“ или „Тийм Джейкъб“. От началото до края се опитах да запазя моята неутрална позиция, но ще призная, че определени сцени от филма накланяха везните ту в едната, ту в другата посока. Несъмнено най-вълнуващ за публиката бе моментът, когато Джейкъб (Тейлър Лотнър) свали ризата си, за да превърже раната на Бела (Кристен Стюарт), и всички възкликнаха радостно. Все пак за мен премиерата на първата част ще остане паметна в това отношение, когато при реплика на главния герой Едуард (Робърт Патинсън) „Аз няма къде другаде да отида“, момиче от публиката се провикна „Ами ела у нас“.

Звездата на „Новолуние“ опреде-

лено бе момчето от индианско потекло Джейк, но се радвам, че присъствието на красивия вампир бе задоволяващо достатъчно. В моментите на опасност и високо ниво на адреналин пред Бела се явяваше образът на Едуард, сякаш за да не остави в разочарование вампирските фенове. А в последните сцени, когато красавецът се разкрива на дневна светлина, изглежда по-зашеметяващ от всякога. Вече не се учудвам защо образът на Едуард успя да накара милиони момичета по света да се влюбят в него, ами че коя не иска да чуе от любимия си думи като: „Ти си единствената причина да живея“ или „Не искам да съществувам в свят без теб“.

„Здрач 2: Новолуние“ определено защити и оправда огромната си популярност. Филмът като цяло е на ниво, актьорската игра също, макар и на моменти да е леко неубедителна от страна на Кристен Стюарт (Бела). Романтична, интригуваща, вълнуваща, с достатъчна доза екшън и бойни сцени, така бих описала най-кратко филмовата версия. Най-доволна останах от факта, че екранизацията абсолютно се припокриваше със сюжетната линия на книгата. Така че и да не сте чели втория том от поредицата, не се страхувайте, че няма да разберете филма. И ако след крайните надписи все още не сте избрали от „Тийм Едуард“ или „Тийм Джейкъб“ сте, то тогава имайте търпение до лятото на 2010, когато се очаква третият филм от поредицата – „Затъмнение“, да бъде представен на голям екран.

Виктория Стоилова, 9.^а клас

„ЛИЦА ОТБЛИЗО“
ОТВЪД ГРАНИЦИТЕ НА СТРАНАТА

Може би повечето от вас знаят, че изминалата година за нея и нейната дъщеря е била едно ежедневно приключение и потапяне в бита на американците. Навярно вече сте прочели статията за преживяното от Виктория Стоилова (9.г), но нека сега допълним цялостната представа за едно различно училище.

Г-жо Стоилова, какво Ви накара да се включите в този образователен проект?

Щом разбрах за конкурса на фондация „Фулбрайт“ за обмен на учители със САЩ, аз веднага се ентузиазирах да участвам в проекта. Основната ми мотивация бе желанието ми да се усъвършенствам в професионално отношение, но също така и да опозная една различна култура, за която много бях слушала. От невероятна полза за мен бе да попадна в английскоговоряща среда и да практикувам езика, който съм учила дълги години.

Какъв беше Вашият път до целта?

Участвах в конкурс за подбор на учители чрез изпит и интервю, на базата на резултатите от които бе направен крайният избор на двама преподаватели. Класирах се на първо място, което бе сигурна гаранция за моето заминаване. После, според нивото на квалификация и област на преподаване, фондация „Фулбрайт“ направи връзката между учителят от САЩ и този от България.

Смятате ли, че всеки български учител може да стане преподавател в Америка?

Разбира се, достатъчно е да има нужната езикова подготовка и познания в областта, в която преподава. Аз преподавах английска литература, но имаше колеги от Европа с различни специалности в областта на физиката, математиката и т.н.

Променихте ли мнението си за американския начин на живот след това преживяване?

Чувствам се късметлийка, че имах възможността да наблюдавам една различна от българската култура и да обогатя представите си за света и хората. Това преживяване ми помогна да опозная себе си и да направя някои изводи за начина си на живот. Това, което видях, до голяма степен се припокрива с това, което съм слушала, и не мога да кажа, че бях изненадана.

Според Вас коя образователна система е по-добра – българската или американската?

Мисля, че такива определения не могат да бъдат поставяни. Пътят, по който двете системи стигат до крайния резултат, е различен, но целта е обща – да се създадат знаещи и можещи граждани. Същността на образователната система е определена от културата и традициите на дадена нация и всеки трябва да уважава това, което има.

Как се различават интересите на тамошните ученици с тези на българските?

Смятам, че тийнейджърите по цял свят не се различават много в своите възбуждения и интереси. Американските ученици имаха много възможности да покажат таланта си – различни спортни отбори, театрални постановки, музикални оркестри, множество клубове, чрез които се забавляваха, но и събираха средства и подпомагаха училището си.

/на стр. 7/

Скъпи читатели, с удоволствие ви запознавам с един член на колектива на ЕГ „Б. Брехт“, младеж, достоен за възхищение – Александър Карагеоргиев – председател на Младежкия парламент в гр. Пазарджик. Съмнявам се, че някой за първи път чува неговото име, но едва ли всеки знае каква е истинската му същност. Възхищавайки се на неговата борбеност, на лидерските му качества, не е ли време да разшифроваме „Сашовия“ код на успеха?

Сашо, какво те мотивира да членуваш в Младежкия парламент?

Винаги работата тече. Аз съм от типа хора, които не могат да стоят без работа. Имам нужда да организирам и да контролирам. Това ми доставя невероятно удоволствие.

Кои са най-вълнуващите ти преживявания, свързани с Парламента?

Безбройни са. Като започнем с фестивовете. Това да седиш отстрани и да виждаш как повече от 1000 души изпитват невероятно удоволствие и пълен пристъп на радост, е невероятен мотиватор. Да виждаш как работата ти се оценява. Също е много приятно, когато разбереш, че си сред най-уважаваните хора в областта си. Съвсем наскоро ми се случи да давам акъл на хора от София, Червен Бряг и така нататък как да си водят парламента. Много са приятните моменти и определено си заслужава.

От колко време си член на Парламента и как измина пътя си до върха?

От април 2007 година. Това е третата ми работна година. В началото бях само член на комисия Спорт & Развлечения. След гръмкото напускане на стария лидер, който беше несъгласен с управлението на тогавашното началство, аз поех лидерския пост на комисията. Направих я най-многобройната и борбена структура на организацията ни. И след напускането на Владо през януари 2009 поех най-високия пост. От там нататък, както се казва, „небето ни е граница“.

Какво ти е мнението за младежта в гр. Пазарджик и в ЕГ?

Има страшно способни и същевременно страшно мързеливи хора. Просто трябва някой да ги побутне и стават машини.

Какви качества и способности са ти необходими, за да ръководиш успешно Младежкия парламент?

Много са качествата. Голяма част от тях аз не притежавам. Но в екипа си имам хора, които ги притежават. Основното е да си подбереш боеспособен екип. Да можеш да делегираш, да бъдеш и достатъчно респектирац – също е важно. Хората ти винаги трябва да знаят обаче, че могат да разчитат на теб за каквото и да е.

Мислиш ли, че следващият председател на Парламента ще задържи този голям интерес към дейността на младите хора?

Ще го задържи или ще му се ще да не се е раждал, когато го намеря.

Мислиш ли, че бъдещето на младите хора е най-вече в техните ръце?

Бъдещето е в ръцете на тези, които са достатъчно смели да си го поискат. Наистина има твърде много важни фактори, които ни ограничават и насочват, но бъдещето си е наше. Само трябва да сме достатъчно силни, за да го приемем достойно.

Какво те мотивира да пишеш?

Обичам да пиша, но това се случва сравнително рядко. В интерес на истината всички ми казват, че пиша твърде тъжни неща. Нещо, което не прилягало на момче на моята възраст. Според мен само тъжните моменти и емоции могат да дадат достатъчно сила на едно произведение. Повечето пъти пиша, когато съм в крайно лошо настроение.

/на стр. 7/

ДВЕ ЗЛАТНИ КУПИ ЗА ЕГ

В ранните часове на студения 12 декември се проведе Общинското първенство по баскетбол. Събитието се състоя в зала „В. Левски“. В състезанието взеха участие 6 отбора в две възрастови групи. В 9:00 сутринта, докато навън прехръкваша снежинки и светът бавно се събуждаше, момчетата, изявили желание да покажат уменията си и да представят подобаващо своите училищата, вече загреяха в залата и се готвеха да започнат. Наистина беше може би най-мразовитият ден досега, но това

не изплаши мераклиите, които се бяха хвърлили по задължителния екип за игра – потник и къси панталонки. Като се има предвид колко „топла“ беше залата, може само да си представим какво са изпитали те.

Първенството започна с единствените два отбора, съставени от момичета, решили да премерят сили. След изминалите неусетно 20 мин стана ясно, че момичетата от Математическата гимназия ще отнесат вкъщи златни медали, а тези от Професионалната гимназия по облекло-сребърни, показвайки, че могат да владеят не само иглата, но и топката. След този подгрыващ мач започна, както се казва, истинската игра. Първи щяха да се съревновават момчетата от 11. и 12. клас. Претендиращите отбори бяха само три. Първи се

състезаваха МГ „К. Величков“ и СОУ „П. Берон“. След това дойде ред и на нашите момчета да се изправят срещу СОУ-то. В края на мача стана ясно, че „П. Берон“ ще заемат последно място, а двамата победители ще се конкуррират за първото. ЕГ доминираше и надви противниците си безпроблемно. Нашите момчета грабнаха златните медали, грамотата и купата и заслужено се отдадоха на почивка. Някои от тях предпочетоха да си тръгнат, но останалите решиха да наблюдават излявата на малките си заместници.

/на стр. 6/

НАЗАД ВЪВ ВРЕМЕТО

Един час на класа може да бъде много интересен, различен и развлекателен. Такъв беше и нашият. С голям ентузиазъм учениците от 9.е и ние, журналистите, тръгнахме към Етнографския музей, за да се върнем двеста години назад. Когато изпълнихме двора му, се усети една много приятна атмосфера, всички очаквахме да се върнем векове назад и да проследим историята на часовника и осветителното тяло. След като платихме входа, всички вече бяхме готови да изслушаме краткото въведение на нашата екскурзоводка. Тя ни покани да се качим на втория етаж, където ни очакваше изложбата. В нея бяха представени първите часовници на древния свят, които измерват времето с точност до няколко минути, но най-силно впечатление ми направиха пясъчните часовници, които със своя прост механизъм винаги са ми навявали някаква

загадъчност. Те всъщност представляват два стъклени съда, поставени един в друг, а струйката пясък изтича от единия в другия съд.

Докато часовникът от мързави времето през деня и нощта, то светлината разсейва нощната тъмнина. Затова специално внимание обърнахме на осветителните тела. Бяха представени лампи от всякакъв вид – от порцелан, от бял и цветен мрамор. Изящната изработка показваше сръчността на майсторите, които саморъчно са изработвали тези произведения на изкуството.

В изложбата са показани часовници на известните английски марки „Ралф Гут“, „Джордж Приор“, „Едуард Приор“. Най-старият експонат е от 1722 година – „Ралф Гут“, изработен от сребро и декориран с рог от костенурка. Невероятната комбинация между благороден метал и естествени материали прави часовника произведение на

изкуството. Любопитно е присъствието на газената лампа, принадлежала на първия кмет на Пловдив – Атанас Самоковлиев.

И макар някои да бързаха да се приберат вкъщи за обяд, всички останахме очаровани и обогатени, но не на последно място – възхитени от развитието и усъвършенстването на човека през вековете.

За всеки, който няма представа къде се намира Етнографският музей, а такива хора се оказа, че има, ще го намери на ул. „Отец Паисий“ № 8.

Когато и да попиташ от вече разгледалите изложбата, ще ти каже:

„Заслужава си! Отиди и ти!“

Репортер: Гергана Атанасова, 9.а клас

ДОКОСВАНЕ ДО КРАСОТАТА

БЕЗЧУВСТВЕН

Топла ръж,
студени длани
галят твоето лице.
Горещи чувства
в прах обляни,
търсят твоето небе.
Криеш себе си в мъглиците,
тулиш душата в мраз,
не намираш смисъла на дните
и ме поглеждаш,
а в погледа ти – мраз.
Пропадаш, търсиш,
не намираш,
криеш болката в страх,
а погледите чужди ти изглеждат,
сякаш пропити с гняв.
Безчувствен си!
И аз не те желая,
да те гледам със тъга,
безчувствен – аз от теб не се нуждая,
да загасвам с теб като зора!

Стилияна Янева 9.а клас

Юлия Пещерска 12.ж клас

ОСЪЗНАТА ВИНА

През дните на твоето падение
аз много се смях.
Не осъзнавах как падам с теб,
мой заклет и враг.
Не разбрах как в откъсването
загуби се в мен човешкото.
Как сърцето ми стана от лед и загуби
желание да обича,
придобивайки навика да мрази.
Забивах една по една грубите обиди,
наслаждавах се на твоите сълзи,
смеех се над твоето страдание.
И накрая ти не издържа,
предаде се дори без борба.
Ликувайки, сега осъзнавам,
че победителят е само тя,
само онази нещастна омраза.
Седя сама със събеседник самотата.
Лице на мъртвец в тяло на жена.
Дори и дяволът скланя глава и се
пита: „Как можа...?“

Мая Александрова, 9.е клас

Една от най-нашумелите изяви в училище в момента е разрушаване на училищната собственост или по-точно, драскането по нея. Всички сме чели посланията по вратите на тоалетните на четирите етажа, а ако съдя и по количеството изхабено мастило, изглежда, че и почти всички сме драснали по нещо. Но аз ще пренебрегна тоалетните и ще обърна внимание на съблекалните във физкултурния салон или по-точно на женската. Как е възможно по стените на толкова малка стая да има толкова „художествено творчество“?! Май излиза, че не само книгите са храна за душата, а и една училищна съблекалня може да свърши същата работа.

**МАЙ Е ДОСТА
ИЗТЪРКАНО, А?**

Разглеждайки стените, видях няколко „рисунки“, няма да ги коментирам, ще ги оставя на вашата преценка. Но от това, което прочетох, се очертаваха няколко теми на обсъждане. Запалените по различни музикални стилове са изразявали своите предпочитания върху стените. Други бяха по-творчески настроени със собствени поетични фрази с лек циничен оттенък, които

понякога карат по-чувствителните да се изчервяват. Но разбира се, в най-голямо количество са любовните излияния. Тук-там има нарисувани сърца, обещаващи вечна любов. Но най-силни са посланията на разочарованите от любовта, в техните изречения се крият гняв и тъга. Почти никой не бе пропуснал да обиди някоя конкурентка.

И гледайки всичко това, се питам, защо в XXI век, при толкова много средства за комуникация, ние общуваме и изразяваме чувствата си така, както нашите предшественици, по този изтъркан начин?

Не сме ли малко демоде???

Гергана Атанасова, 9.а клас

**ДВЕ ЗЛАТНИ
КУПИ ЗА ЕГ**

/от стр. 5/

След всичко това състезанието продължи с пълни сили. В по-малката възрастова група 8. – 10. клас имаше цели шест отбора, които бяха решени да грабнат купата – ЕГ „Б. Брехт“, МГ „К. Величков“, която беше единствената представила се и в групите на момчетата и момчетата, Механотехникума, СОУ „Г. Бенковски“, ОУ „Отец Паисий“ в Огняново и СОУ „Д. Гачев“, което впоследствие се отказа от участие. Първата среща на ЕГ беше с „Гачев“. Момчетата се бяха приготвили и очакваха мача им да започне, но тъй като той не се състоя, те оползотвориха времето със сладки приказки, коментирайки играещите, търпеливо изчаквайки да излязат и те на игрището. След като всички остнаха премериха след, стана ясно, че отново в мач един срещу друг ще се изправят вечните противници ЕГ – МГ.

Провелата се игра беше достатъчно оспорвана и заслужи нашето внимание. Като цяло мога да кажа, че публиката беше държана на нокти, докато не се чу съдийската свирка, която оповести края на мача. Положението беше толкова напрегнато, че Мирослав Митев, който участва в групата на големите, не издържа и отиде при момчетата, за да ги подкрепи и да им предаде от своите умения. Той остана с тях до самия край, а в кратките почивки ги наставляваше. В крайна сметка победителят се реши в последните секунди. ЕГ успя да поведе, макар и с една точка, и да победи. Така момчетата спечелиха втора купа за гимназията ни.

Да приветстваме и треньора, който подкрепяше момчетата – г-н Стефан Ненчев. Той беше сигурен в качествата на играчите и в това, че те ще успеят да победят. Благодаря му за съдействието към мен като репортер. Менторът споделя, че е много доволен от работата на отборите, но винаги има какво още да се желае. А момчетата заслужиха нашите поздравления. Представиха

се повече от чудесно и защитиха славата на ЕГ. В отбора от 8. до 10. клас взеха участие Стефан Мърваков 9.а, Денис Василев 10.ж, Иван Василев 9.д, Кристиян Шотев 8.е, Илко Пашов 8.е, Стоян Велков 8.е, Паулин Жердим 8.в с капитан Йордан Желязков 9.ж. А в другия отбор – Живко Данчев 11.е, Атанас Атанасов 11.е, Ангел Чорбаджак 12.ж, Нино Ненов 12.в, Найдено Панчев 12.а, Петър Тодев 11.б, Николай Гевечанов 12.е и капитан Мирослав Митев 11.е. Сега им предстои областно първенство през март месец, ако успеят да се справят с него, отиват на зоналното, където ще се изправят срещу отбори от Пловдив и Смолян, а защо не дори по-далече, и да се състезават с едни от най-добрите отбори в страна. Ние ще следим техните по-нататъшни постижения.

Какво друго мога да кажа, освен че беше удоволствие за мен да наблюдавам проволото се първенство въпреки климатичните условия.

Репортер и фотограф:
Силвана Тонкова 9.е клас

☺ КОЛЕДНА ☺ СМЕХОТВОРНИЦА ☺

Марийка: Иванчо, на „Пирдоп“ 1 учителите вече не изпитвали, в Езиковата влезнал Коледният дух и всички били весели. Хайде на кафе!

Иванчо: О, Марийке, действителността е груба: сега излизам от класната по литература и се прибирам да решавам задачи за Коледния математически маратон.

Иванчо: Госпожо, хайде с нас на кафе, всички празнуват!

Госпожата: Е кои всички, Иванчо?

Иванчо: Ами Мегето, Икономиката.

Госпожата: А графикът ми, а класната работа?

Иванчо: Е, госпожо, вкъщи ще си я направим.

ДОЧУТО МЕЖДУ БЛОНДИНКИ

– Я, какви рисунки на втория етаж в Езиковата – какъв Дядо Коледа?

– Какъв ти дядо, разголен до кръста, види се още не е възмъжал, а аз чакам подаръци да ми донесе.

– Чакай, чакай, има и други прозорци. Май това е истинският Дядо Коледа – с шейната и елените.

– О, много е обърквашо бе, Миме! Не знам накъде препускат – излизат ли, влизат ли в Езиковата, шестици ли носи Старият в чувала или двойки?

И накрая – един „съвет“ за „успех“:

Като ви каже учителят: „Прочетете „Илиада“!, вие сложете книгата в чантата и тръгнете. В „Соки“ не ви трябват учебници.

Чул-недочул

„ЛИЦА ОТБЛИЗО“

ОТВЪД ГРАНИЦИТЕ НА СТРАНАТА

/от стр. 4/

Кое най-много Ви впечатли в американските ученици?

Най-очарована и доволна бях от работата си с елитните класове на гимназията, в която преподавах. За тези ученици принадлежността към елитен колектив означаваше уважение и зачитане на работата на учителя и трудолюбие, за да постигнат искания резултат, защото те осъзнаваха, че доброто образование е изкачване в социалната йерархия и предопределя по-нататъшен професионален успех. Основният акцент бе върху практическите умения и работата в колектив.

А кое най-много Ви хареса в американските Ви колеги?

Фактът, че бяха винаги усмихнати, приветливи и готови да помогнат.

/от стр. 4/

Просто имам чувството, че за хубавите неща няма какво толкова важно да се каже, докато в тъгата човек може да открие една истинска и ефирна красота. Също така и в гнева, може би най-креативната за мен емоция. А и бъдещето принадлежи на „ядосаните млади хора“ *

Как успешно съвместяваш дейността си в Младежкия парламент, училищните задължения и поезията?

Работя много, уча по малко и пиша, когато имам време и муза. Плюс още хиляда неща междуременно. Имам 2 първи места на национални конкурси за есе. Първото от Пожарната, на тема „Млад огнеборец“, а второто от един конкурс, организиран от градската шуменска библиотека и беше свързан с наркозависимостта. За тази година ще получавам една от стипендиите от програмата 1000 стипендии за литература. Само като информация – за Пазарджик спечелените стипендии са само 5 (3 за хора от ЕГ) Освен това имам първа награда на общинския конкурс за деня на народните

Толерантността, която проявяваха към говорещия. Начинът, по който те изслушваха и предразполагаха към разговор. Също така и това, че винаги те приветстваха и окуражаваха във всяко начинание и истински се радваха на успехите ти.

Бихте ли участвали отново в подобен проект?

Да, с удоволствие, макар че следващия път би ми се искало да посетя някоя европейска държава, за да имам още по-широк спектър на знания и картини от света.

Можете ли да опишете престоя си в САЩ с едно изречение?

Една година, през която разширих много кръгозора си и научих важни неща за себе си.

Репортер: Силвана Тонкова, 9.° клас

будители и едно второ място на конкурса за поезия „Никола Фурнаджиев“. Може да звучи като хвалба, но в общи линии то си е и това. I don't care. Общо взето 2 от тези три есета бяха крайно безинтересни и поне според мен не си заслужават. За радост не оценявам аз. Предполагам, че това, което е накарало оценяващите да ме удостоят с наградите, е фактът, че мисля нестандартно и използвам доста по-разчупени форми на писане от повечето кандидатствали.

Най-вероятно останахте с впечатлението, че младият „господин“ А. Карагеоргиев е един безграничен сухар и кариерист. Със сигурност знам, че той страховто умее да купонясва.

Е, нека си пожелаем, скъпи „бертолт-брехчета“, да притежаваме неговия ентузиазъм и творчески дух, за да направим света по-добър.

*Ядосаните млади хора – течение в литературата, описващо гнева на младите поети и белетристи към неправдите в живота и властта

Анкетър: Гергана Киркова, 9.° клас

НАСЛЕДНИЦИ ИЛИ СЪЗДАТЕЛИ НА ТРАДИЦИИ?

/от стр. 2/

София от 9.в иска да проявява таланта си да пише чрез статии, които засягат важни за тийнейджърите проблеми и теми, от които те живо се интересуват. Представителите на мъжкия пол в нашия колектив – Иван (9.д), Боби (9.д) и Митко (9.а) пък отговарят за материалите на спортна тема. Самите те участват в различни спортни отбори и най-добре разбират от правилата на играта. Също така биха искали да публикуват и статии, които засягат други от техните хобита, например филми, телевизия, компютри. На последно място бих искала да представя и себе си. Казвам се Виктория и съм от 9д клас. Силно ме вълнуват модата и музиката, обичам да се затварям в късните следобеди в стаята си и да свиря на китара или да рисувам модели. С радост бих искала опитът, който събера в ученическия колектив на вестника, да ми помогне един ден да бъда журналист в модно списание. Разбира се, ще споменем и нашият ментор, без когото работата ни би била непосилна и безсмислена – госпожа Лумбева. Тя с усет ни поставя в правилната посока по пътя към успеха, предава ни знания и ни окуражава в нашите смели мечти.

Накратко казано, ние сме настоящето и бъдещето на вестник „Обектив“. Заедно обсъждаме теми, реализираме идеи, учим се на едно от най-важните качества на личността – работа в екип, добиваме уменията да правим компромиси и да изслушваме другите. Но най-важно от всичко – истински се забавляваме. В журналистическия колектив сме не само за да натрупаме опит в областта, която живи ни интересува, а и да създадем дълготрайни приятелства. И дълбоко в сърцата си се надяваме крайният резултат от работата ни да удовлетворява и радва драгите читатели.

Виктория Стоилова 9.а клас

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Гл. редактор: Бойка Лумбева,
Валентин Стоянов;

Редактори: Силвана Тонкова,
Гергана Киркова, Любомира Митева,
Елена Атанасова, Гергана Атанасова,
Димитър Фиганов, Виктория
Стоилова, Стелияна Янева;

Графичен дизайн: Стела Папазова;

Фотограф: Силвана Тонкова;

Предпечат: Наталия Илинова;

Разпространение: Тодор Тодоров;

Адрес на редакцията:

гр. Пазарджик, ул. „Пиргон“ №1,

ЕГ „Бертолт Брехт“

e-mail: eg_obektiv@abv.bg

Печат: Белопринт

тел. 44 04 00

e-mail: headoffice@belloprint.com

www.belloprint.com

КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

ставена в средата на стаята. Богато украсена, тя помагаше на милите осмокласници да забравят, че са зайци.

И в стаята на 8.в клас цареше коледно оживление – и елха, и рисунки по прозорците, а цялата им библиотека щедрият Дядо Коледа беше отрупал с подаръци, които тихо чакаха притежателя си.

Когато влязохме при 8.г клас, ни посрещнаха усмих-

ветни гирлянди и лампички, семпло и с вкус и тук ежедневните училищни предмети бяха вече част от една приказка. Вълнуващо е да отиваш на училище не само воден от ежедневните задължения, а с намерението да твориш. Осми „ж“ клас продължаваха да майсторят рисунки по прозорците. Заварихме ги ентузиазирани да обогатяват класната си стая, да пишат коледните си пожелания на френски език.

Каквото и да се обърка, Коледа го оправя! Нали така, достатъчно е да ви кажат „Весела Коледа!“ и магията ще се случи... За да се потопят в тази магия, нашите осмокласници се бяха подготвили доста отрано с ентузиазъм и творчество. И макар още неремонтирана, старата ни сграда оживя, стана приказна именно от техните рисунки. Някак по-безстрашно се

влизаше в гимназията през коледната седмица. След като още на двора си видял шейната на щедрия старец, прекрчваш прага и се надяваш учителите да ти простят непрочетената „Илиада“, нарешените задачи.

Ние, журналистите от в. „Обектив“, заедно с нашата художничка госпожа Перничева, впечатлени от прекрасното творчество на нашите съученици, решихме да се поразходим малко из техните класни стаи и да отличим всеки клас с по нещо.

Още в стаята на 8.а клас бяхме впечатлени от украсата. Те имаха обособен коледен кът. Единствени бяха работили със спрей, което го нямаше при другите класове и се получи една бяла магия. Цялото жури беше единодушно, че е украсявано с много вкус. Осми „б“ клас се отличаваша от другите с огромната си елха, по-

нати снежни човечеци – изумиха ни с живост и изящество богато изрисувани прозорци. Но тяхното творчество не свършва дотук. Те си бяха направили и камина под дъската. Тук е мястото да похвалим Йоанна, Пламена и Мартина, които са взели най-дейно участие в направата на украсата.

И сякаш с всяка следваща стая гениалността и изобретателността на учениците

От далечни времена се вярва, че в нощта срещи Коледа небето се разтваря и Христос слиза на земята, носейки със себе си частица от Небесното царство. Затова елхата трябва да е богато украсена, като символ на отрупаното с плодове Райско дърво. А в течение на времето коледната елха се е превърнала в символ на просперитета на хората – колкото по-богато е украсено дръвчето, толкова по-амбициозни, по-щастливи и по-богати са собствениците му.

Нашата разходка из класните стаи доказва, че осмите класове са с големи амбиции за високи резултати във всички изяви. Ние, журналистите, им желаем успех през новата 2010.

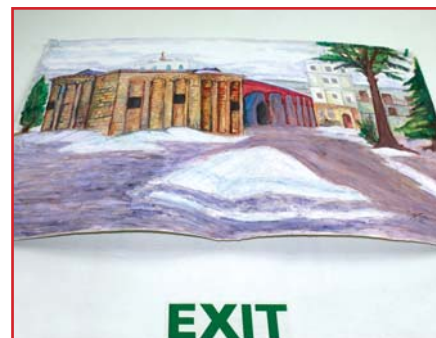
Репортер: Любомира Митева 9.а клас и Елена Атанасова 9.е клас

ставаше все по-голяма. Осми „д“ бяха изработили ръчно картички и имаха две коледни картини, направени от талатливи ръце. А някои от рисунките бяха изобретени със салфетки. Тук се отличават Мария и Гергана със своите художествени умения.

Трудно се разделихме с 8-ми „д“, но ни очакваше още работа, а времето ни притискаше. И така пристъпихме към 8.е клас. Те бяха украсили цялата дъска с лампички и разбира се, по нищо не отстъпваха на другите със своите рисунки. А най-изявени в реализирането на коледната украса бяха Наталия и Борислава.

В стаята на 8.з клас приготвената коледна украса ни впечатли с разноц-

EXIT